

ĎALŠÍ DIEL DETEKTÍVNEJ SÉRIE OD KRÁĽOVNEJ
ŠVÉDSKEJ KRIMI, AUTORKY BESTSELLERU
ANNABELLE

LINA BENGTSDOTTER

Francesca

Pravda musí vyjsť najavo,
kým ju tieň minulosti
celkom nepohltila.

LINA BENGTSDOTTER

Francesca

Pravda musí vyjsť najavo,
kým ju tiene minulosti
celkom nepohlta.

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

LINA BENGTSDOTTER

Francesca

Vydala Grada Slovakia, s.r.o., pod značkou Cosmopolis

Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1

www.grada.sk

Tel.: +421 2 556 451 89

ako svoju 30. publikáciu

Z českého prekladu *V temnu*, ktorý preložila Lucie Podhorná
zo švédskeho originálu *Francesca* vydaného vydavateľstvom Forum v roku 2018,
preložila do slovenčiny Jana Boberová.

Jazyková redakcia Matúš Stanislav Babčan

Návrh a spracovanie obálky Martina Charvátová

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2020

Počet strán 392

Tlač CPI Moravia Books s.r.o., Pohořelice

Copyright © Lina Bengtsson, 2018

Cover Illustration © Trevillion.com/Shutterstock.com

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Slovak edition © Grada Slovakia, s.r.o., 2020

Translation © Jana Boberová, 2020

ISBN 978-80-8090-066-3 (ePub)

ISBN 978-80-8090-065-6 (pdf)

ISBN 978-80-8090-064-9 (print)

Mojím sestrám,
tým po mojom boku,
aj tým predo mnou.

*Hej, Francesca,
odišla si bez varovania.
Hej, Francesca,
koľko ranného cupitania.
Ďakujem, že si tu zanechala svetlo,
ďakujem, že si prestala byť moja.
Ďakujem, že ku mne ťa to zviedlo,
ďakujem, že si tak slobodná.*

ROY HARPER, *FRANCESCA*

*Byť dieťaťom, ktoré nemožno milovať, je zvláštne.
Človek je nešťastný, no zároveň slobodný.*

JOHANNE LYKKE HOLM,
NOC PREDCHÁDZAJÚCA DNEŠNÉMU DŇU

Prológ

Za kaplnkou postávala skupinka chlapcov v čiernych frakoch. Prišla som od jazera, takže si ma žiaden z nich nevšimol, kým som sa neobjavila tesne vedľa nich. V slabom svetle, ktoré vychádzalo z kostola, vyzerali ich tváre ako tváre duchov. Boli to oni, tá odporná partia s kráľovskými menami: Erik, Gustav, Oscar, Magnus. A tiež on, Henrik Stiernberg, samolúby priateľ mojej sestry.

Henrik si ma všimol ako prvý. Asi som ho vydesila, pretože keď na mňa vyštekol, že čo tu, dočerta, hľadám, vyzeral na smrť vyľakane. Chvíľu som mu mlčky pozerala do tváre. Potom som sa z ničoho nič rozosmiala.

„Čomu sa, kurva, smeješ?“ zasyčal. „Čo to s tebou je?“

Neodpovedala som, pretože som nevedela, čomu sa smejem, ani čo to so mnou je.

„Vráť sa na ples, ty hlupaňa,“ povedal Erik. „Bež si zadupať valčík alebo niečo také.“

„Môj tanečník je preč,“ namietla som.

Hneď ako som to vyslovila, zmenila sa mi nálada. Uvedomila som si, že mám slzy na krajíčku. Paul bol preč už celú večnosť a bez neho bol jesenný ples úplne zbytočný. Sľúbil mi prvý aj posledný tanec a orchester v telocvični bude o chvíľu hrať záverečnú pieseň. Možno ju už dokonca hral. Neviem, prečo som z toho bola taká smutná – nie som z tých dievčat, ktorým záleží na tom, s kým tancujú, alebo či vôbec tancujú. Ale išlo tu o Paula.

„Pozri sa do jeho izby,“ navrhol Erik. „Asi sa len príliš opil.“

Odpovedala som, že tam nie je.

„No, tak ani tu určite nie je,“ povedal Henrik, „takže budeš musieť hľadať ďalej.“

Nikam som však nešla. Nenapadlo mi, kde by som ešte mohla hľadať. Pri jazere a Tårpilene, budove internátu, som to už prehľadala a Talludden bol tiež prázdny. Táto lavica pri rodinných hroboch za kaplnkou bola moja posledná nádej.

„Čo ti je?“ opýtal sa Henrik, keď som sa zrazu zapotácala.

„Točí... sa mi hlava,“ odvetila som a natiahla ruku, aby som sa mohla oprieť o náhrobný kameň. Zle som však odhadla vzdialenosť a spadla som. Poležiačky som si zrazu na zemi všimla ružu, tú, ktorá mala rovnakú farbu ako moje šaty a ktorá mala byť pripnutá na chlopni Paulovho fraku.

„Paul tu musel byť,“ pozdvihla som žltú ružu k partii.

„Čo to trepeš?“ spýtal sa Henrik. „My sme tvojho frajera naozaj nevideli.“

A tu niekde sa naše verzie začali rozchádzať.

1

Charlie sa na rozkolísanej stoličke pokúsila nájsť si pohodlnú pozíciu. Vľavo pred ňou sedela Eva, jej psychologička.

Eva jej pred chvíľou vysvetlila, akými princípmi sa budú riadiť ich budúce stretnutia. Je dôležité dodržiavať čas začiatku a konca stretnutia a nevyhnutná je úprimnosť. Dôležité je tiež, aby si Charlie zapamätala, že pokiaľ jej bude niečo nepríjemné, tak všetko, čo sa v tejto miestnosti povie, v nej, samozrejme, aj zostane.

Psychologička hovorila priateľským tónom, ale jej pohľad hovoril, že v prípade potreby dokáže byť aj prísna. Charlie si niečo o nej zistila vopred, takže vedela, že Eva je členkou zväzu psychológov a v tejto profesii má pätnásťročnú prax. To bola Charliina prvá požiadavka, keď na ňu začal Challe naliehať, aby si našla terapeuta – chcela niekoho s dobrým vzdelaním a nie nejakého nafúkanca, ktorý má za sebou osemtýždňový kurz osobného rozvoja. Nemienila strácať čas s niekým, kto by jej opakoval rôzne klišé alebo jej bez zábran rozprával o svojom osobnom živote. V skutočnosti by sa na celú terapiu najradšej úplne vykašlala, takže túto schôdzku odkladala tak dlho, ako to len išlo. Snažila sa dávať Challemu najavo, že jej je dobre a že je absolútne schopná postarať sa o seba aj o svoju prácu, ale po tom, čo sa stalo v lete, sa u svojho nadriadeného netešila práve plnej dôvere.

Teraz tu sedela s Evou v terapeuticknej miestnosti na stoličke zvláštnej konštrukcie, za oknom žiarili zlatisté a oranžové listy obrovského duba a po skle stekali tenké pramienky jesenného dažďa.

„Povedzte mi, Charline,“ začala Eva, „čo vás prinútilo prísť za mnou?“

„Môžete mi hovoriť Charlie.“

„Čo vás sem priviedlo, Charlie?“

„To môj šéf. Dal mi ultimátum. Myslí si, že potrebujem pomoc.“

„Aha.“ Eva na ňu skúmavo pozrela a Charlie napadlo, že si v duchu práve urobila poznámku: *možný nedostatok sebareflexie*.

„Vy s tým súhlasíte...?“

„... že potrebujem pomoc?“

„Áno.“

„Áno, to určite potrebujem, ale asi by som sem neprišla, keby som si nechcela udržať prácu.“

„Môžete mi o sebe niečo povedať? Viem len, kde pracujete, nič viac.“

„Čo ešte potrebujete vedieť?“ namietla Charlie.

Eva sa usmiala a vyhlásila, že človeka tvorí oveľa viac faktorov, nielen jeho zamestnanie. Možno by jej Charlie mohla všeobecne opísať, kto vlastne je.

„Samozrejme,“ povedala Charlie. „Mám rada...“ Zarazila sa. Čo má vlastne rada? Čítanie, alkohol, samotu. Práve teraz si nedokázala vybaviť nič, čo by neznelo totálne depresívne. „Rada čítam.“

Keď si uvedomila, že Eva čaká na niečo ďalšie, mala chuť dodať, že tiež veľmi rada cvičí, ale načo klamať?

„Boli ste už niekedy na psychiatrii?“ spýtala sa Eva po chvíli.

„Áno, ako dospelá som už s niekoľkými psychiatrami hovorila. V puberte som na terapiu chodila dlhšiu dobu. Keď som mala štrnásť, zomrela mi mama.“

„Je ťažké prísť o rodiča v takom veku.“

Charlie prikývla.

„A váš otec?“

„Neznámy.“

„Chápem. Aký ste mali vzťah s mamou?“

„Bol...“ Charlie nevedela, čo na to povedať. Komplikovaný?
„Moja mama bola veľmi zvláštna.“

„V akom zmysle?“

„Nebola ako ostatné matky. Dalo by sa povedať, že sa dost snažím, aby som nebola ako ona.“

„Je prirodzené,“ odvetila Eva, „že sa snažíme neopakovať chyby svojich rodičov. Ale to, že sa od svojej mamy pokúšate odlíšiť, tiež znamená, že z nej nejakým spôsobom vychádzate. Možno až keď sa budete správať nezávisle od toho, aká bola ona, začnete sa cítiť slobodne.“

„Samozrejme.“

„Môžeme sa k tomu ešte vrátiť. Ale najprv by ste mi mohli povedať, prečo vám váš nadriadený dal toto ultimátum... že musíte začať chodiť na terapiu.“

Charlie začal v hlave bzučať Bettin hlas a to, čo Betty mala vo zvyku hovoriť, keď práve prežívala zlé obdobie... *Cítim sa, akoby ma sťahovali nejaké spodné prúdy. Keď nič nerobím a premýšľam, klesám ku dnu. Najlepšie je nemyslieť, nehovoriť. Inak sa všetko len zhorší.*

„To kvôli môjmu pitiu,“ priznala sa Charlie. „Občas si toho trochu viac vypijem. A teraz tu sedím preto, že až doteraz som to dokázala držať na uzde, piť len vo voľnom čase a nikdy nie deň pred prácou, aspoň teda nie veľa, ale v poslednej dobe som si dala pár pohárikov, aj keď som mala ísť na druhý deň do práce. Takže zo mňa bolo cítiť alkohol. Challe, môj šéf, má fakt neveriteľný čuch.“

„Možno je to pre vás dobre,“ podotkla Eva. „Možno sa vám vďaka tomu dostalo pomoci včas.“

„Ako viete, že je to včas?“ neodpustila si Charlie.

„Ste si vedomá svojich problémov a neuzatvárate sa pred nimi. To je celkom dobrý začiatok.“

„Viem o nich už dlho, no aj tak som s tým nedokázala nič urobiť, takže neviem, či mi toto nejako pomôže.“

„Mám dojem, že ste pred chvíľou hovorili, že až doteraz ste to dokázali držať na uzde.“

„Kontrolu som občas stratila už aj skôr,“ uznala Charlie.

„Ale teraz ste v každom prípade tu.“

„Áno, teraz som tu.“

Nasledovalo niekoľko minút povrchného rozhovoru. Potom sa medzi nimi rozhostilo ticho. Charlie sa zadívala na obrazy, ktoré viseli na stene za Evou. Zarámované snímky vyzerali ako... Rorschachov test. Teraz to videla. Pokúsila sa v obrazoch zachytiť nejaké vzory, aby zistila, v akej psychickej kondícii je, ale Eva ju prerušila otázkou na jej pracovné úkony.

Charlie jej opísala svoju prácu vyšetrovateľky Národného operatívneho oddelenia, ako ona a jej kolegovia jazdia za policajnými tímami po celej krajine, aby im pomáhali riešiť závažné trestné činy.

„Ako inak vyzerá vaša životná situácia?“ opýtala sa Eva.

„Nezadaná, deti žiadne,“ odpovedala Charlie.

„A keď sa vrátíme k tomu vášmu pitiu,“ pokračovala Eva bez toho, aby jej stav akokoľvek komentovala, „ako dlho už je problematické?“

„To presne neviem. Záleží od toho, koho sa spýtate.“

„Ja sa pýtam vás.“

„Pitie ma bavilo odjakživa, vždy som pila viac než ľudia v mojom okolí. Nikdy som nepochopila, ako si môže niekto dať len jeden pohárik. Ale neoznačila by som sa za alkoholičku len preto, že pijem viac ako ostatní. Dalo by sa povedať, že to prichádza vo vlnách. Mávam aj pokojnejšie obdobia.“

„A to obdobie, ktoré viedlo k nášmu stretnutiu, to sa začalo kedy?“

„Vlastne si to presne nepamätám, ale pred niekoľkými mesiacmi som odišla do Gullspångu, kde som vyrástla. To je jedno mestečko vo Västergötlande,“ dodala, keď si všimla, že Eva ten názov nič nehovorí. „Žila som tam do matkinej smrti. Potom som sa odsťahovala do Štokholmu.“

„Máte tu príbuzných?“

„Nie, skončila som u pestúnov.“

„Aké to bolo?“

Charlie nevedela, čo na to povedať. Čo zo života v malom radovom domčeku v Huddinge vôbec stálo za zmienku? Vybavila si záhradu, starostlivo upratanú štrkovú cestičku, záhony, kde všetko rástlo v rovných radoch, a malú jabloň, ktorá nikdy nerodila ovocie. Vybavila si prvé stretnutie s Bengtom a Lenou – adoptívnymi rodičmi – a ich dcérou Lisen. Strojené privítanie v úzkostlivo čistom domove. Nová rodina bola na prvý pohľad presne taká, akú si Charlie priala vždy, keď bola Betty až príliš výstredná: členovia rodiny boli pokojní a poriadkumilovní, chodili spať vždy v rovnakom čase, jedli spoločne za stolom a mama Lena im balila oblečenie na telocvik a varila obedy bez toho, aby pri tom odpadávala. Lena nikdy neležala na pohovke a neprosila, aby ju odstrihli od zvuku a svetla. Nikdy neusporadúvala večierky a nepozývala do domu ľudí, ktorých nepoznala. Charlie si vybavila svoju izbičku v radovom domčeku, čerstvo vyprané obliečky na posteli, vôňu mydla a ruží. *Nech sa tu cítiš ako doma*, povedala jej Lena prvý večer. *Naozaj dúfam, že sa tu budeš cítiť ako doma, Charline, a že s Lisen budete ako sestry.*

Charlie sa však v dome v Huddinge nikdy necítila ako doma a ona a Lisen nikdy neboli ako sestry.

Eva si odkašľala.

„Fungovalo to,“ povedala Charlie. „U pestúnov. Bol tam pokoj a poriadok a ja som sa mohla sústrediť na školu.“

„To je fajn,“ prikývla Eva, „ale vráťme sa k tomu, čo toto vaše obdobie spustilo. Začiatkom leta ste odišli do Gullspångu. Prečo?“

„Pracovne. Zmizlo tam jedno mladé dievča, Annabelle Roosová. Možno ste o tom prípade čítali v novinách.“

„Áno, počula som o ňom.“

„Išli sme pomôcť miestnej polícii. Návrat tam bol pre mňa dosť ťažký, oveľa horší, než som čakala.“

„V akom zmysle?“

„Prebudilo to vo mne plno spomienok a ja som...“

Charlie videla, ako policajti vyťahujú z čiernej vody gullspångskej rieky Annabellino štíhle telo, videla, ako v rovnako temných hĺbinách o dve desaťročia skôr mizne Mattias, Bettin priateľ. Ešte ďalej v minulosti, dávno predtým, než sa ona sama narodila, videla dve malé dievčatká vedúce plačúceho chlapčeka.

„A vy ste čo?“ naklonila sa k nej Eva na stoličke.

„Dalo by sa povedať, že som sa v tom prípade osobne angažovala. Potom som urobila jednu chybu a z prípadu ma odstavili, čo ma, samozrejme, tiež ovplyvnilo. Keď som sa vrátila do Štokholmu, myslela som si, že všetko bude zase ako predtým, ale nebolo to tak. Dokonca sa to zhoršilo.“

„Čo sa zhoršilo?“

„Úzkosť, pocit zbytočnosti, problémy so spánkom. Zle spím, a keď už zaspím, snívajú sa mi nepríjemné sny.“

„Opíšte mi ich.“

„Tie sny?“

„Áno.“

„Začalo to, keď som sa vrátila z Gullspångu. Potom sny na chvíľu zmizli, ale teraz vyšetrujem prípad, ktorý ma ovplyvňuje viac, než by som chcela.“

Eva sa opýtala, aký typ prípadu to je, a Charlie jej povedala o dvoch mladých ženách z Estónska, ktoré boli nájdené mŕtve v lese na predmestí. Jedna z nich mala trojročnú dcéru, vyhľadované dievčatko s kruhmi pod očami, ktoré strávilo najmenej dva dni doma osamote. Dcéрка doteraz nepovedala ani slovo, aj keď ju našli už pred dvoma týždňami.

Eva namietla, že vôbec nie je zvláštne, ak ju ten prípad ovplyvňuje, opustené dieťa by predsa také pocity vzbudilo u väčšiny ľudí. „Dievčatko sa z toho snáď zotavilo, nie?“

„Je nažive,“ odpovedala Charlie. „Ale nič viac. V noci sa mi snívalo, že je to moje dieťa, že som jeho mama. Chcela som bežať

domov a zachrániť ho, ale nemohla som, pretože som bola mŕtva. A v ďalšom sne som to dieťa bola ja a... no, chápete.“

„Beriete nejaké lieky?“ nadhodila Eva, pričom jej sny vôbec nerozoberala.

„Sertralin,“ odvetila Charlie, „sto miligramov.“ O tom, že niekedy sertralin dopĺňa oxazepamom, liekmi na spanie alebo obo- ma, pomlčala.

„Nič viac?“ spýtala sa Eva.

Charlie zavrtila hlavou.

„Možno viete, že nočné mory sú bežné vedľajšie účinky ser- tralinu.“

Charlie prikývla. To, samozrejme, vie, ale sertralin berie už roky, takže tým to určite nebude.

Eva si rukami objala koleno.

„Tá chyba, o ktorej ste hovorili,“ nadviazala, „pri tej by som sa rada zastavila.“

Charlie sa na chvíľu zamyslela nad tým večerom a nocou v tej krčme. Poháriky likéru zo sladkého drierka, víno, pivo, Johan. Bolo to od nej hlúpe, že sa po návrate do Štokholmu začala vítať v jeho živote. Keď chce ísť človek ďalej, určité veci musí nechať tak, ako sú, a nehrabať sa v nich, to veľmi dobre vedela. Ona však namiesto toho starostlivo preskúmala každú informáciu, na ktorú v súvislosti s Johanom narazila. Začalo to tým, že chcela zistiť, kde Johan žije, overiť si, či nie je ženatý a či je naozaj synom Bet- tinho priateľa, ako jej tvrdil. Zdalo sa, že všetko sedí.

„Charlie?“ pozrela sa na ňu Eva.

„Prepáčte, čo ste hovorili?“

„Žiadala som vás, aby ste mi povedali o tej chybe, ktorú ste zmienili.“

„Samozrejme. Vlastne si nepamätám všetko, čo sa stalo, ale opila som sa a vzala som si k sebe na izbu novinára. Na druhý deň sa do tlače dostali tajné informácie o prípade. Ale ja som

za ten únik nemohla, aj keď si to všetci mysleli. Prirodzene, bol z toho malér.“

Eva chvíľu mlčala, akoby čakala, že Charlie ešte niečo dodá. Potom sa opýtala: „Myslíte si, že by ste s tým mužom strávili noc, aj keby ste boli triezva?“

„Preboha, to nie!“

„Prečo nie?“

Charlie si nebola istá, čo má na to odpovedať, tak povedala pravdu. Nepamätá si, kedy naposledy bola s nejakým mužom v posteli triezva. Je to zlé?

„Čo si myslíte vy?“ zaujímala sa Eva.

„Myslím si, že to bola hlúposť, ale inak, keď nie som v službe? Myslíte si, že je to zlé mať také dočasné známosti?“

„Je pre vás dôležité, čo si myslím ja?“

Charlie odvetila, že nie je, bola to však lož. Ak niečo neznášala, tak to boli ľudia, ktorí odsudzujú druhých.

„Je pre mňa ťažké odpovedať vám na túto otázku, ale využívať sex ako únik pred svojím vnútrom,“ pokračovala Eva, „to asi nebude veľmi konštruktívne.“

„Ale je to lepšie než alkohol, nie?“

„Ak tomu rozumiem dobre, tak vy siahate po oboch, nie?“

Charlie si povzdychla a zadívala sa von z okna. Chvíľku sledovala poletujúceho drozda.

„Netvrdím, že je zlé spať s cudími ľuďmi. Len vám hovorím, že sa musíte zamyslieť nad tým, prečo to robíte. Čo tým sledujete?“

„A to nestačí, že sa potom cítim lepšie? Musí to mať nejaký hlbší zmysel? Prečo človek nemôže skrátka len robiť to, čo mu robí dobre?“

„To, samozrejme, môže. Ale to, čo vám robí dobre na chvíľu, vám možno nerobí dobre dlhodobo.“

Charlie prikývla. Bol to nepríjemný postreh, no bol pravdivý.

„Tým chcem povedať, že napríklad človeku závislému od drog robia drogy dobre,“ vysvetlila Eva, „ale to neznamená, že...“

„Áno, áno, rozumiem.“

Charlie čím ďalej, tým viac ľutovala, že si vyžiadala vyštudovanú psychologičku. Bolo by jednoduchšie stretnúť sa s nejakým rozjareným životným koučom, ktorý by jej len dal tipy na nové cviky z jógy a meditácie. Ak má Charlie niekto naozaj pomôcť, bude sa musieť ponoriť naozaj hlboko. A ona nevie, či na to má silu. Je taká unavená.

„Keď sa vrátíme k vašej mame,“ ozvala sa Eva, „aká bola?“

„Bola... iná.“

Charlie sa pozrela na hodiny. Niežeby záležalo na tom, koľko času zo sedenia ešte zostáva.

Betty by nedokázala opísať, ani keby na to mala celý život. Betty totiž bola plná protikladov a kontrastov, temnoty a svetla, sily a bezmocnosti. Keď Charlie študovala psychológiu, snažila sa nájsť diagnózu, ktorá by na ňu sedela, ale žiadna jej nepripadala ako tá pravá. Akoby Betty Lagerovej boli všetky šablóny tesné.

2

Do začiatku rannej porady zostávala ešte polhodina. Charlie sa po terapii nemusela ponáhľať.

Prestalo pršať a vzduch bol svieži. Jeseň mala Charlie zo všetkých ročných období najradšej. *Čas hniloby*, tak ju prezývala Betty. Betty, ktorú prepadla úzkosť už pred letným slnovratom, keď opadali kvety čerešní. Pre Charlie však jeseň predstavovala nové zrodzenie, prísľub rutiny a poriadku. Milovala vôňu šípok a nových kníh, po nekonečne dlhých a nepredvídateľných letných prázdninách jej pripomínala začiatok ďalšieho školského roka. Ale táto jeseň bola iná. Akoby len predstierala, že ju okolitý svet zaujíma, akoby len predstierala, že pracuje, že sa zúčastňuje rozhovorov a že žije. Akýmsi protichodným spôsobom jej zároveň všetko pripadalo únavné a desivé. Nedávno si uvedomila, že má chuť zavesiť na okno v spálni deku, aby sa mohla ukryť pred svetlom presvitajúcim medzierkami medzi žalúziami. Už len samotná predstava ju vydesila. Nemôže byť ako Betty. Nikdy nemôže byť ako Betty.

Charlie vytiahla telefón, aby sa pozrela, či jej nevolala Susanne. Nič. Keď sa vyšetovanie v Gullspångu skončilo, ona a Susanne si sľúbili, že zostanú v kontakte a čoskoro sa znova stretnú. V prvých týždňoch jej Susanne volala skoro každý večer, keď išla von so psom. Rozoberali spolu Susannino manželstvo, ktoré prechádzalo horšou krízou než kedykoľvek predtým. Hovorili o všetkom, čo nedopadlo tak, ako si predstavovali. Z ničoho nič jej však Susanne prestala zdvíhať telefón a keď sa Charlie v správach pýtala, či sa niečo stalo, Susanne zakaždým stručne odpísala, že je v poriadku, len má toho teraz veľa.

Charlie nechala telefón vyzvárať. Vo chvíli, keď sa dovolala